

Den sjette partskonference (COP6) under Klimakonventionen blev afholdt i Haag i november 2000. Konferencen havde det overordnede formål at opnå aftale om en udmøntning af Protokollens bestemmelser med henblik på, at et tilstrækkeligt antal parter efterfølgende ville ratificere protokollen, så protokollen kan træde i kraft.

Miljø- og Energiministeren har som nævnt under debatten i forlængelse af Folketingets forespørgsel nr. F 16 den 16. november 2000 bl.a. oplyst Folketinget om EU's og regeringens forhandlingslinje forud for COP6 og herunder understreget hensynet til at sikre protokollens miljømæssige integritet og troværdighed. Da EU vurderede, at en mulig aftale på det foreliggende grundlag i Haag ikke i tilstrækkelig grad tilgodeså dette overordnede hensyn, gik EU imod en sådan aftale, og konferencen endte uden resultat. Blandt andet insisterede USA på en sådan grad af fleksibilitet med hensyn til CO₂-optag, at USA's egen forpligtelse og protokollens samlede reduktionsmål reelt blev udhulet. Miljø- og Energiministeren har i en mundtlig afrapportering efter COP6 til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg nærmere redegjort for baggrunden for, at EU valgte at gå imod en aftale i Haag.

3. Protokollens indhold

Artikel 1 - Definitioner

Artikel 1 indeholder en række definitioner af de anvendte termer i protokollen.

Artikel 2 - Virkemidler

Artikel 2 indeholder eksempler på virkemidler, som skal iværksættes eller udvikles yderligere, for at målsætningen om emissionsbegrænsning skal kunne opnås. Der er i teksten udpeget 8 områder, som anses for at være særligt relevante: Forøgelse af energieffektiviteten, beskyttelse og forbedring af dræn/optag og reservoarer for drivhusgasser, fremme af bæredygtig praksis inden for landbruget, fremme af vedvarende energi, afvikling af subsidier, generel fremme af emissionsbegrænsning, begrænsning af transportsektorens emissioner samt begrænsning af emission af metan fra relevante sektorer. Desuden indeholder artiklen bestemmelser om internationalt samarbejde for at forøge virkemidlernes virkning og for at forfølge mulighederne for at begrænse emissionerne fra international fly- og skibstrafik.

Artikel 3 - Kvantitativ målsætning

Artikel 3 indeholder målsætningen for de industrialiserede lande om at reducere deres emissioner af drivhusgasser med mindst 5 pct. under 1990-niveauet reg-

net som gennemsnit over forpligtelsesperioden 2008-12. Derudover indeholder artiklen bestemmelser om modregning af CO₂-dræn/optag (sinks) i landenes emissioner, fleksibilitet over for de central- og øst-europæiske lande og mulighed for at vælge 1995 som basisår for industrigasserne HFC, PFC og SF₆. Endelig angiver artiklen, at parterne skal have gjort påviselig fremskridt senest i 2005, og at der skal påbegyndes forhandlinger om forpligtelser for efterfølgende perioder mindst 7 år før udgangen af den forudgående forpligtelsesperiode.

Artikel 4 - Fællesskabsopfyldelse

Artikel 4 indeholder bestemmelser om, at flere lande kan gå sammen om at opfylde målsætningen i artikel 3. Denne artikel gør det muligt for fællesskaber som EU at opfylde medlemslandenes målsætninger samlet. Artiklen indeholder en bestemmelse om, at såfremt fællesskabet ikke lever op til de totale, fælles emissionsforpligtelser, så er både medlemsstaterne og fællesskabet ansvarlig.

Artikel 5, 7, 8, 10 og 11 - Overvågnings-, rapporterings- og andre generelle forpligtelser

Artikel 5 indeholder bestemmelser om, at parterne senest i 2007 skal have etableret et nationalt overvågningssystem for emissioner af drivhusgasser, samt at oversigterne skal baseres på de retningslinier, der er udarbejdet af FN's klimapanel, IPCC.

Artikel 7 pålægger Annex I landene, at deres årlige emissionsoversigter indeholder den information, der er nødvendig med henblik på at sikre, at målsætningen i artikel 3 bliver overholdt.

Artikel 8 angiver, at de informationer, der indsendes i henhold til artikel 7, skal vurderes af eksperter, som udpeges blandt repræsentanter fra klimasekretariatet, parterne og relevante internationale organisationer.

Artikel 10 indeholder en række generelle forpligtelser, som påhviler alle parter til protokollen, herunder forbedring af emissionsopgørelser, iværksættelse af nationale programmer for begrænsning af emissionerne af drivhusgasser og tilpasning til klimaændringerne, samarbejde om overførsel af teknologi til især udviklingslandene, videnskabeligt samarbejde for at reducere usikkerheder om klimaberegningerne samt udvikling af undervisningsprogrammer og kapacitetsopbygning.

Artikel 11 indeholder en bestemmelse om, at forudsætningen for implementeringen af artikel 10 i udviklingslandene er, at Annex I landene stiller de nødvendige midler til rådighed.